

Estimada criatura

Un relat de: [Unaquimera](#)

Estimada criatura:

Avui sé del cert que nies endins meu.

Hem segellat un pacte de sang, malbaratant gotes de la meva.

Em diuen que, malgrat tot, estàs bé i estalvi.

Jo, al teu costat tan gran i tan vella, estic aterrida: tremola la mà que t'escriu aquests mots mentre sento a les entranyes el teu anhel de vida.

La lluita entre temor i desig és ferotge; jo sóc el camp de batalla.

M'has envaït el ventre mentre la màgia circulava per les venes, el cor batejava d'il·lusió i la carn s'alimentava d'amor. La llavor és excel·lent, doncs.

Però ara, a soles, em declaro espantada.

Perquè puc intentar ser i fer, però em sento feble, minsa, amb la pell esborronada, els ossos fràgils, la força escassa, el coneixement ignorant i la valentia en fugida.

Perquè m'empenys a pensar en el futur i a sentir-se adulta en el present, mentre enyoro un passat en què se sentia menuda, protegida, irresponsable, a recer dins una infància inconscient.

Perquè intueixo que m'exigiràs maduresa, equilibri i perseverança, tresors que no he descobert en si mateixa, encara, i que ignoro si desitjo posseir ja i per sempre.

Perquè m'apresses a considerar perills, transitar camins incerts, imaginar ocasions funestos per al que tot just és una alba.

Perquè et porto a un món que no m'agrada prou. La por i la vergonya em tenallen l'alè.

Perquè m'ofereixes un pròleg que durarà tot just uns mesos: és poc temps per entendre el codi elemental d'una obra que escriurà la resta de la nostra vida, plena de capítols inimaginables i personatges sense cara ni nom, encara.

Perquè des d'aquest moment sé que no et malmenaré, però no podré negar-te res important.

De tu depèn d'ara endavant la meva felicitat, perquè ja estic absolutament enamorada de nosaltres.

La teva mare.

Unaquimera